

ЗРІСТ ЧЕМПІОНА

— Я вищий за тебе! — вихвалявся Пустунчик.

Розумник не ображався. Він зник: так було щоразу, коли Зернятка вимірювали свій зріст.

— Важко визначити, — сказала Лапуня. — Ти завжди підстрибуєш, коли міряєшся. Я не можу сказати, хто вищий. Але важите ви однаково.

— Це доказ, що я вищий! — наполягав Пустунчик. — У Розумника мозок більший, значить, він повинен важити трохи більше, якби ми були одного зросту. Так? А я...

— Вважаєш, усі твої фантазії нічого не важать? — пожартувала Лапуня.

— Ні. Фантазії літають, отже – дуже легкі! А ось я виросту і стану чемпіоном!

— Рости, будь ласка, — згодився Розумник. — Але хіба обов'язково бути найвищим, щоб стати чемпіоном?

— А що, найменшим? — пхикнув Пустунчик.

— Найменшим ти бути не зможеш. Як на свій вік, ти зернятко середнього зросту. Є багато менших за тебе. Та я не про те. В якому спорті ти хочеш бути чемпіоном?

— В усіх!

Розумник похитав головою:

— Не вийде. Для волейболу, баскетболу зручно, якщо в тебе дуже високий зріст. Але надто високих не беруть у гімнасти та акробати — високим важче вправлятися зі своїм тілом, ніж маленьким. Високий зріст заважає робити дуже складні трюки.

— Справді? — здивувався Пустунчик. — Тоді я буду найсильнішим! Як слон!

— Нajsильніший у природі не слон, а малий мураха, — сказав Розумник. — Мураха може підняти вагу у п'ять разів більшу, ніж важить сам. Слон — сильний, але такого рекорду встановити не може.

— Пустунчик може стрибати краще за всіх, — підказала Лапуня. — Він завжди стрибає, де треба й де не треба!

— Я можу! Я буду чемпіоном з усіх стрибків!

— Спробуй! — посміхнувся Розумник. — Коли в тебе дуже довгі ноги, тобі зручно розганятися та стрибати у довжину. Але ті ж ноги заважають стрибати у висоту — ними ти будеш збивати планку. Щоб піднімати велику вагу, треба мати кремезну статуру, а щоб швидше за всіх плавати, навпаки, треба бути дуже струнким.

— Як складно бути чемпіоном, — замислився Пустунчик. — Тож зріст та сила не головне?

— Ні. Сам подумай: щоб стати чемпіоном у шахах або у стрільбі в ціль, взагалі неважливо, якого ти зросту. А у перегонах на конях що менший вершник, то краще — коню легше його нести, тож він біжить швидше.

Але я впевнений: дітям набагато легше встановлювати рекорди, ніж дорослим. Тож не гаймо часу! Бо потім вже й не подужаєш, якщо не тренувався змалку. Коли ростеш, то з кожним днем не лише стаєш більшим та сильнішим, а й важчим. І дедалі складніше піднімати власну вагу, наприклад — підтягнутися. Дорослим це зробити без тренування дуже складно.

Усі діти можуть бути чемпіонами! Головне дізнатися, що ти вмієш робити краще за всіх.

Олена Крижановська

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:

Дарія Біда, тел.: (032) 236-71-23,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua

Заступник головного редактора:

Світлана Вольська,
e-mail: svitlana300@gmail.com

Дизайн і верстка Марина Шутурма

Підписано до друку 02.07.13,
формат 60x84/8.

Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.
Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ "Видавничий дім „УКРПОЛ”.

Юний натураліст

(твое ім'я та прізвище)

№19/2013
ВЕРЕСЕНЬ

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

Уважно розглянь картину. Уяви, що ти знаходишся на природі. Опиши свої відчуття.

КАЗКА ПРО ЗАЙЧИКА І ПОРУ РОКУ

ОСІНЬ

Літо зіграло Зайчика у своїх спекотних обіймах і вирушило у далеку дорогу. А на зміну йому вже поспішала красуня ОСІНЬ.

Її вірні слуги йшли попереду, сурмили і розмальовували ліс найрозкішнішими фарбами, від лимонної і золотої до мідно-червоної і багряної. Так годиться зустрічати королеву Осінь.

Усіх звірів і птахів зібрала Осінь на великій галявині в лісі, щоб оголосити про свій прихід і роздати подарунки. Лише Зайчика вона не могла знайти, бо він забився у нірку під листком лопуха і не хотів звідти виходити.

Осінь сама підійшла і схилилася над ним. Її золотий одяг і коралове намисто з плодів горобини дуже здивували Зайчика. Нічого схожого він раніше не бачив.

— Чому ти сидиш тут один і не йдеш до нас святкувати? — запитала Осінь. — Хіба ти не хочеш привітати мене і отримати від мене подарунки?

— Не треба мені твоїх подарунків, я хочу, щоб повернулося Літо! — сердито відповів Зайчик.

— Літо повернеться. Але не так швидко. Зараз мій час, — пояснила Осінь.

— А я не хочу твій, я хочу літо! — наполягав Зайчик.

Осінь дала йому спробувати білий гриб, соковиті пагони. Відгоріхів Зайчик відмовився, зате їх прудко підхопила білочка.

Зайчик неспішно виліз з нірки і попрямував за нею на галявину. Там уже стовпилися всі лісні звірі і птахи. Багато птахів збиралися відлітати слідом за Літом. Зайчик хотів летіти разом з ними, але Осінь нагадала йому, що як би високо він не стрибав, летіти не зможе. Зайчик дуже засмутився.

А всі його лісові друзі, що залишилися у королівстві Осені, голосно прославляли її

щедрість і красу. Особливо — білки-подружки, які збирали на розкішному килимі з золотого листя гриби, горіхи і жолуді і повними пригорщами відносили ці смаколики до себе додому.

Зайчик їх не розумів. Він не бачив нічого радісного в тому, що Літо пішло, а на його місці царює якась „жовта тітка“. Але поступово м'яке осіннє сонечко і багаті дари осіннього лісу йому припали до вподоби. Зайчик помітив, що з кожним днем холоднішає, він притискався до золотої мантиї Осені, а вона зігрівала його і чарувала красою. Звичний улітку густий ліс дуже змінився і став майже прозорим. Листя на деревах жовтіло, а потім засихало і опадало. Дощі йшли частіше і довше, ніж улітку, і були дуже холодні. Плодів було ще багато, але вже не розцвітали нові квіти і бруньки на деревах заснули. Навіть комарі та мошки кудись щезли...

Зайчик здогадався (він чув розмову сороки і ведмедя), що Осінь може невдовзі покинути їх, і йому стало сумно. Він уже звик до її пишного золота і чистого блакитного неба. Зайчик підійшов до Осені і запитав:

— Ти теж збираєшся нас покинути?

Осінь засміялася тихим лагідним сміхом. У ньому чувся шелест опалого листя і гулка луна темних лісових озер, різкий клич птахів, що відлітали на південь, і ледь чутне відлуння останніх теплих днів жовтня.

— Не так швидко, мій Зайчику, ще не так швидко. Усі повинні встигнути зробити запаси до настання холодів, підготуватися до довгої зими, а тоді я піду.

— Ні, ні, не йди, будь ласка! Я не хочу зими! Залишися хоча би ти з нами! — злякано закричав Зайчик.

Але Осінь відповіла, що повернеться, а тому сумувати за нею не варто.

— Куди ж ти йдеш? — у відчаї запитав Зайчик.

— В інші краї. Якщо я не прийду до них, вони не зможуть зібрати врожай і ніколи не побачать моєї краси.

„Як добре, що на світі є Осінь“, — гірко зітхнув Зайчик і знову заплакав.

Холодало. Остання фортеця Осені — багряні клени і руді модрина, схожі на пожовклі ялинки, ще трималися, але Осінь уже відступала. Налетів вітер, закрутив і погнав осіннє листя в повітрі. Небо затягнули важкі низькі хмари. Більшість звірів сховалися у нірки, барлоги і дупла дерев. Усі говорили, що скоро прийде Зима, і деякі звірі збиралися піти разом з Осінню — впасти в сплячку на декілька місяців, аж доки знову не потеплішає.